చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

1959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారేమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆరుద్ర తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్థమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాథ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్షులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాథ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరువణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూడా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

అవన్నీ లేని బలహీనతల పోగుగా మిగిలాడతను.

"నువ్వెళ్ళిపోయిన దగ్గర్నుంచీ నా మనస్సేం బాగుండడం లేదు నీలవేణీ!" అన్నాడు మెల్లగా.

ఆమె దిమ్మెరపోయింది. కూర్చోబోతున్నదల్లా ఆగి అతని ముఖంలోకి విచిత్రంగా చూసింది.

"ఆయన మీతో చెప్తానన్నారు" వినిపించీ వినిపించనట్లు గొణిగింది.

తర్వాత తన ప్రశ్న తనకే వెగటుగా కనిపించి నవ్వేశాడు వరద. లేచి చేతులు ఆడిస్తూ గోడల చుట్టూ తిరిగాడు.

గదికి మధ్యగా బల్లదగ్గర నిలబడిపోయింది నీలవేణి.

"ఏరీ? పీతాంబరం?"

"ఉదయాన్నే బీచికి వెళ్తారాయన, వచ్చేవేళయింది."

కిటికీలోంచి వెనకతోట కనిపిస్తోంది.

టేబులు మీద ఉన్న అగరొత్తుల వాసన గదంతా సుళ్ళు తిరిగి మత్తు కలిగిస్తోంది.

"ఇక్కడెలా వుంది నీకు?"

జవాబు రాకపోయేసరికి వెనక్కి తిరిగాడు. బల్లమీద ముద్దలా కూచుని జడ అల్లుకుంటోంది నీలవేణి.

ఆమెను చూడకుండా తప్పించుకోవాలని కళ్ళు చేస్తున్న ప్రయత్నాలన్నీ ముగింపుకు వచ్చాయి.

కోరికతో పెనుగులాడుతున్నట్లున్న శరీరం బిగువూ, దేనికోసమో వెదుకుతున్నట్లున్న కళ్ళూ, మాట్లాడే ముందు తడిచేసుకునే చిన్ననోరూ, ఇప్పుడిప్పుడే ఎర్రదనాన్ని కూడదీసుకుంటున్న పల్చటి చెక్కిళ్ళూ, ఎర్రటి బొట్టూ, మెరుస్తున్న లోతుపడిన నుదురూ, చీరకి పైన కనిపించే శరీరం మెరుపు, స్థిరమైన ఆకారాన్ని కూడదీసుకోలేక క్రిందకి లాగుతున్నట్టున్న రొమ్ములూ..

అందంలో తలతిరిగింది వరదకి.

రుచి తెలిసిన పులి ఎగిరిపడ్డట్టు రక్తమంతా కదిలింది. కళ్ళు పట్టుగా ఎరుపెక్కాయి. రాత్రి ఉప్పెన మళ్ళీ శరీరాన్ని కదిపింది. పాత అనుభవం క్రమంగా మనస్సును వివశపర్చసాగింది. అలానే ఉండిపోయాడు.

అతని స్తబ్దత చూసి విస్తుపోయింది నీలవేణి. అతని కళ్ళు చూసి భయపడింది.

"అలా చూస్తున్నారేం?"

తుళ్ళిపడ్డాడు వరదరాజులు. వెనకపాటునే తలమీద తీరని అఘాతం కలిగించినప్పటి బాధ ఒళ్ళంతా జివ్వుమనిపించింది.

"మీరు బాగా అలిసిపోయినట్లున్నారు ఉండండి కాఫీ తెస్తాను" అని లేవబోయింది నీలవేణి.

ఏహ్యంతో తనమీద తనకే జుగుప్సతో, సిగ్గుతో తలయెత్తలేక పోయాడు వరద. నీలవేణి కంఠంలో భయం శరీరాన్ని కాలుస్తోంది. మరి కాస్సేపు నిలబడితే ఈ విభిన్న శక్తుల మధ్య భోరు ఏడ్పు వస్తుందేమోననిపించింది.

"వస్తాను నీలవేణీ. మనస్సేం బాగుండలేదు" అని తొందరగా నడిచి బయటికి వచ్చేశాడు.

ఆమె ఏదో చెప్పబోతోంది.

పీతాంబరం దూరం నుంచి అరుస్తున్నాడు.

అయినా అదేం పట్టలేదు వరదకి.

దైవోపహతుడిలాగా ఏదో శక్తి అతడ్ని వెనకనుంచి తోసేస్తున్నట్లు ముందుకి పరుగెత్తిపోయాడు వరద.

పూర్తిగా అలిసిపోయి, వంటిమీద స్పృహలేనట్లు వచ్చిన అన్నయ్యని చూసి బెదిరిపోయింది గులాబి.

"అదేం? అలాగున్నావేం అన్నయ్యా?"

మాట్లాడలేదతను.

కాఫీ యిస్తూ అంది మెల్లగా "నిన్నరాత్రి రాలేదేం అన్నయ్యా, నాకు భలే భయమేసింది"

ఏం చెప్పడానికీ తోచక తికమకపడ్డాడు, ఎండవాలులో పొగపాకుతోంది మీదికి.

"రామ్మూర్తిగారు రాలేదా నిన్న?"

"ఉహూం. మొన్న రాత్రి చలిలో పడుకునేసరికి జ్వరం వచ్చిందో యేమో?"

ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు.

"డాలీ వచ్చి పడుకుంది"

"ఆమెను తీసుకు రాకుండా ఉండవలసింది"

"ఏం?"

తువాలు తీసుకుని స్నానానికి లేచాడు.

"ఉదయం లేచేసరికి తలుపు తీసి ఉందన్నయ్యా. బంతిపువ్వులన్నీ పాడుచేశాయి పశువులొచ్చి"

వేన్నీళ్ళు పోసుకున్నా వొళ్ళంతా చల్లగానే ఉన్నట్లు తోచింది వరదకి.

"ఇంకెప్పుడూ రాత్రి రావడం మానెయ్యకు నువ్వు"

వొళ్ళు తుడుచుకుని లోపలికి వస్తూంటే పక్క యింట్లో ఎవరో డాక్టరుతో మాట్లాడుతున్నట్లనిపించింది వరదకి.

ఏమిటని అడిగితే -

"రాత్రి చలిలో పడుకోవడం వల్ల డాలీకి జ్వరం వచ్చిందట. అంతమాత్రాన జ్వరం వస్తుందన్నయ్యా ఎక్కడయినా?" అంది

వరద గుండె ఝల్లుమంది.

7

"ఏమండోయ్ ప్రపంచమంతా తల్లక్రిందులయిపోతోంది. మీరు విన్నారో లేదో ఉత్తరధృవం, దక్షిణధృవం భుజం మీద చెయ్యేసి హనీమూన్‌కి తీసుకుపోయింది అండమాన్స్‌కి. ఉత్తరధృవం సెక్సును నిర్ణయించలేక ఛస్తున్నారు శాస్త్రజ్ఞులు. అరే! భోజనం వేళకి వచ్చేశానన్నమాటే" అంటూ ఏపిల్ పళ్ళ బుట్టతో వచ్చాడు పీతాంబరం ఎనిమిదికి.

తుఫానులా వచ్చిపడిన అతడ్ని చూసి నవ్వుకొంది గులాబి. కొంగు బొడ్డులోంచి తప్పించుకుని దూరంగా పోయి నిలబడింది. పీతాంబరం పీటలాక్కుని చతికిలబడ్డాడు.

"ఏవండీ బావగారూ! బంధుత్వం కలిపేస్తున్నాను ఏమీ అనుకోకండి. బంధుత్వం కలపడం అంటే 'మర్యాద'కి గాగుల్స్ తొడిగి 'మంచితనం' వెనక అత్తవారింటికి పంపడమంటాడు మా స్రరియలిస్టు స్నేహితుడొకడు, కమింగ్ టు ది పాయింట్ ప్రొద్దుట కాశ్మీర్ కాందిశీకుడిలాగా అలా ఉడాయించారేం?" నీలవేణి ఒకటే నవ్వు.

వరద మాట్లాడలేకపోయాడు. వెక్కిళ్ళతో మంచినీళ్ళగ్లాస్ ఎత్తుకోబోయి వణుకుదలతో చేయి జారుతుందేమోనని భయపడి మానేశాడు.

భుజం మీద చిరుగును కప్పుకోవడం ఎలాగో తెలీక కొంగు నడుం మీంచి లాక్కుంది గులాబి. జాకెట్టు కింద వొళ్ళు తెల్లబోయి పీతాంబరం కళ్ళదగ్గర ఆగింది.

"నీలవేణిని చూసొచ్చావా అన్నయ్యా? మరి నాకు చెప్పలేదేం?"

"అసలీ రచయితల్లో వున్న బలహీనత యిదేనండి. ఏదో గొప్ప పని చెయ్యబోయి ఏమీ చెయ్యలేక జ్ఞానాన్ని లోకానికమ్మేసుకుని చేతులు నరుక్కుని కూచుంటారు. భోజనం కానివ్వండి సార్? మీ పని పూర్తయ్యేవరకూ నేనిలా మాట్లాడుతూనే వుంటాను."

"లేచి వాకిట్లోకి వచ్చాక నోటీసివ్వకుండా నీలవేణిని తీసుకుపోతే మీరు నా గురించి ఏమనుకున్నారో చెప్పండి ముందు. అక్కడ ప్రపంచమంతా తల్లక్రిందులు చేస్తోంది ఆవిడగారు"

"అనుకోడానికేముంది? మొన్న మీరు చెప్పారుగా?"

"మీరు ప్రొద్దుట మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయారని భాధపడుతోంది నీలవేణి. వెళ్ళి మా స్నేహం రెన్యూల్ చేయించుకు వస్తేగానీ యింటికి రానిచ్చేట్టు లేదని యిలా వచ్చాను. అలా పారిపోయారేం ఉదయం? వెనుక నేను పిలుస్తూనే వున్నాను"

నవ్వాడు వరద.

"ఉదయం మనస్సేం బాగుండలేదు. అందుకని"

"డామ్ డర్టీ మనస్సు. యీ మనస్సు అన్నది దేవుడు మనలో వదిలేసి పోయిన పెద్ద బలహీనత. ఒక్కోక్కప్పుడు ఇది తనని తానే నిర్వచించుకోలేదు. దీన్ని నమ్ముకుని ఆడది ప్రేమ అనే పెద్ద గొయ్యి తవ్వుకుంటుంది. మొగాడు వెళ్ళి ఆ గోతిలో పడ్తాడు. సరి, నామీద కోపం లేదని మరోసారి చెప్పండి చాలు."

చాలాసేపు ఆలోచించాడు వరద.

"మీలాంటి తమ్ముడుంటే బావుండును నాకు. చాలా చికాకుల్నుంచి మీలో విశ్రాంతిని వెదుక్కున్నాన్నేను."

నిజంగా కదిలిపోయాడు పీతాంబరం.

"భేష్! వరూధిని ప్రవరాఖ్యుడ్యుతో ఈ టోన్‌లోనే మాట్లాడిందట. నేను మనుచరిత్ర చదవలేదు. మరి నేవెళ్ళేదా. మీ కోపానికి కవరింగ్ డిన్నర్ రేపు ఏర్పాటు చేశాం. మనస్సుని మీ గన్నేరు చెట్టుమీద వదిలేసి గులాబిని వెంటబెట్టుకు రమ్మని ఆవిడ ఆజ్ఞ మరి నాకు సెలవా? "

లేవబోయేసరికి గేటు తోసుకువచ్చాడు రవణమూర్తి. తెల్లటి షరాయీ, ఉల్లిపొరలాంటి లాల్చీ, సన్నగా రేకులా ఉన్న అతడ్ని చూసి విస్తుపోయాడు పీతాంబరం.

టోపీ సూటుతో ఉన్న పీతాంబరాన్ని చూసి బిత్తరపోయాడు రవణ. చెట్టుదగ్గరకు వచ్చి నిలబడ్డాడు.

కుర్చీ వెనక్కి చేరబడినవాడల్లా వరదరాజులు వంగి "ఈయన నా మిత్రుడు" అని పరిచయం చేశాడు.

"రైట్. మీ స్నేహితులందర్నీ నా స్నేహితులుగా అబ్జీబీ చేసుకునేందుకు నాకభ్యంతరంలేదు. రండిసార్ ఈ కుర్చీలోకి. నా పేరు పీతాంబరం. మొదట మెకానికల్ సూపర్ వైజర్ కాబోయి, కాలేక యిప్పుడు పొదుపు ఉద్యమం గురించి స్టడీ చేస్తున్నాను. అదీ మన ఎడ్రసు. కూచోండి."

టోపీ తీసి దులిపి చెట్టుకు తగిలించాడు పీతాంబరం.

"సుజీకి ఎలా వుంది?"

"ఇంకా నీరసం తగ్గలేదు. వారానికి రెండుసార్లయినా ఫిట్స్ వస్తున్నాయి"

"ఫిట్సేమిటి సార్?"

"ఆయన చెల్లెలు హాస్పిటల్లో ఉందండి. ఫిట్సు వస్తున్నాయి. మొన్న చేర్పించాడు."

"అరెరె! పోనీ బెంగుళూరులో ట్రై చెయ్యలేకపోయారా?" ఇద్దరూ మాట్లాడకపోవడం చూసి నవ్వేసి "సరి. అంతా నా దృష్ట్యా ఆలోచించేస్తున్నాను. మరి నే వెళ్తా సార్? రేపు మీ గురించి ఎదురుచూసేదా?"

"వస్తాను రేపు"

"రైటో, నమస్కారం రవణమూర్తి సాబ్! ఓసారి మీతో హాస్పిటల్‌కు వస్తాను" అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఎంతోసేపటికి "ఇప్పుడేం చేస్తా?" అని అడిగితే ఎటో చూస్తూ తుళ్ళిపడ్డాడు.

"ఎవరతను?"

"పీతాంబరం మంచివాడు, మనస్సులో ఏం ఉండదు . నీలవేణి తెలీదూ?"

"పోనీలే ఆ విషయం"

ఊరుకున్నాడు వరద.

అవసరాల్ని చూసుకోలేక అనవసరమైనవన్నీ భుజానికెత్తుకుని అంతా బెడద చేసుకున్న వాళ్ళ గురించి ఆలోచిస్తున్నాడతను. విపర్యయానికి రవణ నిదర్శనం. కానీ నీలవేణి మీద అతని అలక్ష్యం గొప్పది. నిజంగా అది అతని అలక్ష్యమే అయితే తనకంటే చాలా గొప్పవాడు రవణ.

రవణమూర్తి వెళ్ళేసరికి తొమ్మిది దాటింది. గదిలో మంచానికి అడ్డంగా పడుకుని నిద్రపోతోంది గులాబి.

దీపాన్ని తీసుకుని లోపలికి రాబోయేసరికి రామ్మూర్తిగారు నల్లటి శాలువా వొళ్ళంతా తిప్పుకువచ్చారు నైట్ డ్యూటీ కోసం.

తాళాలు యిస్తూ "ఎలా వుంది వొంట్లో?" అంటే, నవ్వి వెళ్ళిపోయాడాయన.

లేపేసి గంటసేపటికి బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకుని లేచింది గులాబి.

"రామ్మూర్తిగారు వచ్చారు. జ్వరం ఏమీలేదట"

"ఏరీ?" అంది కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

"తాళాలు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు"

క్షణం ఆగి "ఛీ! పాడు నిద్ర" విసుక్కుంటూ పరుపు పట్టుకుని వాకిట్లోకి వచ్చింది.

కిటికీలోంచి ఒకే నక్షత్రం చీకటి ఆకాశం మీద కనిపిస్తోంది. జీవితంలో చాలావాటికి అర్థంలేదు. ఒంటరితనానికి ఆ నక్షత్రమిచ్చే సాక్ష్యమది. అదే ఆలోచిస్తూ చెల్లెలి మాటలు మరిచిపోయాడు

2

ఏడు నెలలు తరువాత.

చలికి పదునెక్కి, మెత్తబడి నిద్రపోయిన ప్రకృతంతా వేడికి మెల్లిగా లేచి వొళ్ళు దులుపుకుంటుంది. దాహంతో గాలి ప్రపంచాన్ని వెదుక్కుంటోంది.

ప్రియుడి మొదటి స్పర్శకు ముకుళితమయి, సంత్రస్తమయిన హృదయం దగ్గరికిలాగ కొమ్మల్ని దగ్గరికి లాక్కుంది గన్నేరు చెట్టు.

ఇవాళ మరీ బద్ధకంగా వుంది. లేవడానికి శరీరం తిరుగుబాటు చేస్తోంది. కిటికీలోంచి కనిపించే పుట్టెడు ఆకాశపు వెలుగు కళ్ళల్లో పడి చీలుతోంది. సగం బద్ధకంతో, సగం మత్తుతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు వరద.

ఎంత నిద్రలో ఉన్నా గోవర్ధనరావుగారి గొంతు తనకి గుర్తే. గేటు మెల్లగా తెరిచిన చప్పుడూ, ఆయన చేతికర్ర టకటకలూ, సకిలింపూ "వరద భయ్యా" అన్న పిలుపు ఆయన రాకని నిర్ధారణ చేశాయి.

"ఇంత ఉదయమే వచ్చారేమా?" అని ఆశ్చర్యపడడానికయినా వ్యవధి యివ్వకుండా తుఫానులాగా వచ్చిపడ్డారాయన. వస్తూనే కుర్చీ అయినా లాక్కోకుండా మంచం మీదే బైఠాయించి "కళ్ళు విప్పకుండానే చెప్పాలోయ్. ఓ మంచివార్త తెచ్చాను. ఏమిటో చెప్పుకో చూద్దాం."

వరదరాజులు ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. ఆయన కంఠంలో స్ఫుటంగా అత్యంత ఆనందం, ఉత్సాహం తెలుస్తూనే ఉన్నాయి.

"కాశీపతికి ఉద్యోగం వచ్చిందా?"

"ఉష్! పరీక్షలో ఫెయిలయ్యావ్. అమ్మా గులాబీ!" అని పిలిచారు. హడావుడిగా స్నానం చేస్తున్నదల్లా ఆదరాబాదరాగా ముగించుకు వచ్చిందామె.

"నువ్వు చెప్పమ్మా చూద్దాం. ఏం విశేషం తెచ్చానో?"

ఆయన చేతిలో పొట్లాం చూసింది. చేతికర్ర అటూ ఇటూ ఆడిస్తూ టకటకమని శబ్దం చేస్తున్నారు తీరుబాటుగా -

"కొత్తరకం పువ్వులేవైనా.."

గుక్కతిప్పుకోకుండా నవ్వు సాగించారాయన.

"భలే! భలే చెల్లెల్ని సంపాయించావోయ్. అమాయకత్వానికి యీమె ప్రమాణం. ఓ చెట్టుపువ్వులూ, ఓ బుట్టడు అమాయకత్వం, యిదీ గులాబి. వినమ్మా, వినతకి కూతురు పుట్టిందట. ఉదయమే కబురందింది."

"నిజంగా! మరి ఇదివరకు విషయమన్నా తెలీదే? యింత హఠాత్తుగానా?"

"వినతకి కూతురు పుడితే ప్రపంచమంతా నిలిచిపోవాలమ్మా నీ పిచ్చిగాని. తల్లి కాబోతున్నదన్న విషయం కనీసం మనకు తెలియజేయాలనయినా తట్టింది కాదు ఆ ఎమ్మే గ్రాడ్యుయేటు గారికి. ఏం చెయ్యం? సరి, ఇదీ కథ. ఇహపోతే.."

"నిజంగా?"

"ఇంకా నమ్మకం లేదూ? " ఈ మిఠాయి సాక్షిగా అంటూ పొట్లాం విప్పారాయన.

"శుభవార్త ఎవరికి ముందు చెప్పాలో అని ఆలోచించానోయ్. మెదట నువ్వే కనిపించావు. శుభవార్తతోపాటు ఏదో తీపి తినిపించాలట కానియ్" గులాబి వేపు తిరిగి "అమ్మాయికి ఏం పేరు పెట్టాలో నువ్వో లిస్టు రాసి యివ్వాలమ్మా - వినతకి పంపుతాను. పోనీ 'గులాబి' అని పిలవమనేదా? నీ మంచితనం చూశాక నీ పేరంటే యిష్టం నాకు. నీ అంతవుతే మనకు చాలు" గులాబి ముఖం కప్పుకుని పారిపోతే "నాక్కాఫీ మరిచిపోయేవు సుమా" అన్నారు బిగ్గరగా.

కిటికీలోంచి పడే లేత వెలుగునే యింకా చూస్తున్నాడు వరదరాజులు. ఆడది ఎంత సులువుగా ఎదిగిపోతుంది? ఇంకా ఎలక్ట్రిక్ దీపం వెలుగులో తన ఎదురుగ్గా కుచుని "నేను కావాలా నీకు?" అనడిగిన పిచ్చి వినతే గుర్తు. ఓ మొగ్గ తొడగడం, రేకు విడడం ప్రకృతితో కలిసి నవ్వడం. రాలిపోవడం - ఓ పువ్వు పూసిందన్న జ్ఞాపకం తప్ప ఇంకేమీ మిగలకపోవడం - యిదీ జీవితం, ముఖ్యంగా స్త్రీకి.

వినతని చూడాలని మొదటిసారి అనిపించింది. రక్తం పైపొరలోకి చేరి, మాతృత్వపు భారంతో, తననుంచి తీసేసిన ఓ ప్రత్యయం మీది మమతతో, "అబ్బ! ఏమిటి బాబూ యీ బరువు?" అనుకుంటూ వుంటుందేమో. తనలో ఏదో పేగు కదలడం చూసి భయపడి కళ్ళు గట్టిగా కప్పుకుని "తీసెయ్ ఈ బాధని నానుంచి యింకేమీ వద్దునాకు. ఈ అనుభవం చాలు. ఈ బరువు నాకు అసహ్యం" అని తాత్సారం చేస్తూ కాశీపతిని కావలించుకుని ఉంటుంది. నవ్వుకున్నాడు వరద.

వరదరాజులు ఎంతకు మాట్లాడకపోవడం చూసి "ఏంవోయ్! నీకూ నమ్మకం లేదా యీ వార్తమీద. స్త్రీ జీవితానికి రెండే అధ్యాయాలోయ్. అందంగా బ్రతకడం, పిల్లల్ని కనడం. రెండో అధ్యాయం ప్రారంభంలోనే ముగింపు ప్రారంభమవుతుంది. పూర్తిగా తెలుసుకునేసరికి అంతా ముగుస్తుంది. ఇప్పటి వినతని నేనూహించలేను."

భయపడ్డాడు వరద, తన మనస్సులో సగం భాగానికి అర్థం చెప్పిన ఆయన్ని చూసి -

చలించి - "కాశీపతి ఎలా ఉన్నాట్ట?" ఏదో అడగాలి కాబట్టి ఆమె విషయం తప్ప మిగతాది ఎత్తుకున్నాడు.

"అతనికేం? భేషుగ్గా వుంటాడు. ఓ పక్క తన ప్రయోగం బాగయిందట. నిన్ను కలసి, నీతో మాట్లాడాలని ఉందన్నాడు. అప్పుడు లైబ్రరీలూ, అవీ పిచ్చిగా చెప్పేవాడు కదూ? తను ఊహించినవన్నీ నిజమయ్యాయట. నాకు దిగ్భ్రమగా ఉంది. ఓసారి ఎప్పుడన్నా ఓపిక చేసుకుని వెళ్ళి చూసి రావాలి"

పాలుపొంగి నిప్పులో పడి కాలిన వాసన గదంతా గుప్పుమంది. దూరంగా అద్దంలో గోవర్ధనరావుగారి ముఖంలో సంతోషం గమనించాడు వరద.

"ఆరోగ్యం నిన్ను రమ్మని మరీ మరీ చెప్పిందోయ్. ఏదో హడావుడి చేసేట్లుంది. ప్రీస్టులందర్నీ పిలిచి ప్రార్థనలూ అవీ మొదలు పెట్టిందంటే నేను బికారినయి ఊరుకుంటాను. దాని ధర్మమా అని. దానికయితే ఏసుప్రభువు ఉన్నాడు. కానీ నా బుద్ధుడు బీదవాడే మరి. తప్పకుండా సాయంకాలం వస్తావు కదూ!"

"ఆఫీసులో బోలెడంత పని.."

"ఉష్! అవన్నీ వదిలెయ్. వినతకి కూతురు పుట్టిన రోజు నీ శలవుకు ఏదీ అడ్డురాకూడదు."

గులాబి తెచ్చిన కాఫీ గుటక వేస్తూ "ఇక గులాబిక్కూడా పెళ్ళికానిచ్చెయ్. ఏడాదికి మంచి కూతుర్ని ఎత్తుకుంటే ఆరోగ్యానికి విడాకులిచ్చేసి నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. పెళ్ళి అంటే బెంగాలీ రసగుల్లా అంత తీపి నాకు"

ఇవాళ యీయన ఉత్సాహాన్నీ, చురుకుతనాన్నీ చూసి విస్తుపోయాడు వరద. గోవర్ధనరావుగారికేం తోచడంలేదు. "మరి వెళ్తానోయ్" అంటూ పదిసార్లు లేచి చదికిలబడ్డారు. గేటు వరకూ వెళ్ళి చేతికర్రకోసం ఓసారి లోపలికి వచ్చారు.

"ఈ హడావుడిలో పోయి ఏ లారీకిందనో పడేట్లున్నాను" అంటూ గడపదాటిపోయారు చివరికి.

గులాబి ఒకటే నవ్వు 'ఇవాళ యిలా మారిపోయారేమిటీయన? తనే కూతుర్ని కన్నట్టు'

జీవితంలో మరో అధ్యాయం ముందుకి గడిచి, పెరిగి గతాన్ని మరిచి ముందుకు పోతోంది వినత.

తన జీవితమింకా మొదలే లేదు.

ఈర్ష్యా తనకి ఆమెమీద.

స్నానానికని లేవబోతే ఎర్రటి కెంపురంగు వల్లెవాటు వేసుకువచ్చింది అమీనా.

జుత్తు రెండుపాయలుగా విడి వెనకన ముడిగా చుట్టుకుంది. పల్చటి కోలముఖం గన్నేరు చెట్టూ ఎరుపుదనంతో కలిసిపోయింది.

"నాన్న రమ్మన్నాడు మిమ్మల్ని"

"డబ్బుకావాలా మళ్ళీ"

"అదికాదు. మిమ్మల్ని రమ్మని" ముందుమాటను ముందుగానే కూడబలుక్కుని వేగంగా ముగించేసి నిశ్శబ్దంలోకి పాకుతాయి ఆమె మాటలు. అందుకని సగం అర్థమయి, సగం కానట్లూను. "సరేలే, వస్తాను సాయంకాలం"

ఆమె వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

తొందరగా ఎందుకు జవాబు చెప్పానా అని కించపడ్డాడు తర్వాత. గేటుకి తగిలి ఎర్రటి వల్లెవాటు చిరిగింది. తుళ్ళిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంది. వరద తన వేపే చూస్తున్నాడని గ్రహించి తలెత్తకుండానే వెళ్ళిపోయింది అమీనా. ఇంకా ఎండలో ఆమె వెళ్ళిన మేర ఎరుపుచార ఊహించుకుంటూనే ఉన్నాడు. ఏదో పాతస్నేహాన్ని వదులుకుంటున్నట్లు కదుల్తోంది.

"నీళ్ళు చల్లారిపోతున్నాయి అన్నయ్యా ఎంతసేపు" అంది గులాబి.

పెరట్లోకి వెళ్ళాడు అనుభూతుల పరిధుల్లోంచి పట్టు తప్పించుకుని

సాయంకాలం ముంగిట్లో అడుగుపెట్టేసరికి ఖాసిం దగ్గుతూ మంచంమీద కనిపించాడు.

"ఏం ఖాసిం? అలా ఉన్నావు"

"ఏం చెప్పను బాబూ! యీ రోగం ఓ పక్క, ఇదో పక్క కొరికేస్తున్నారు నన్ను" అని వాపోయాడు.

దీపం తీసుకువచ్చి చీకటి మధ్య నిలబడింది అమీనా.

"రమ్మన్నావేం?"

క్షణం మాట్లాడలేదు ఖాసిం. తలెత్తకుండా చీకట్లోకి తలతిప్పి అమీనాను ఉద్దేశించి "చెప్పేదా?" అన్నాడు, అమీనా 'ఊఁ' అన్నదో, ఊరుకున్నదో తెలియలేదు.

"ఏమిటి ఖాసిం అది?"

"అదిక చదవదట బాబూ!"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments